

Polityka rachunkowości w sprawozdawczości i badaniu sprawozdań finansowych

Jolanta Chluska* Jolanta Rubik**

Streszczenie: *Cel* – celem artykułu jest wskazanie roli polityki rachunkowości w sprawozdawczości finansowej podmiotu gospodarczego oraz w ocenie jej prawidłowości i rzetelności w procesach badania sprawozdań finansowych. *Metodologia badania* – jako narzędzie badawcze zastosowano analizę literatury przedmiotu, aktów prawnych oraz studium przypadku. *Wynik* – powiązanie roli polityki rachunkowości w kreowaniu obrazu podmiotu gospodarczego w sprawozdaniu finansowym z celami badania sprawozdania finansowego przez biegłego rewidenta. *Oryginalność/Wartość* – artykuł wpisuje się w szeroką dyskusję na temat roli polityki rachunkowości w porządkowaniu sprawozdania finansowego z punktu widzenia realizacji zasady prawdziwego i wiernego obrazu.

Słowa kluczowe: polityka rachunkowości, badanie sprawozdania finansowego, sprawozdanie finansowe

Wprowadzenie

Rachunkowość jednostki gospodarczej, zgodnie z Ustawą o rachunkowości, obejmuje m.in. przyjętą politykę rachunkowości, w szczególności wybrane i stosowane przez jednostkę rozwiązania odpowiednio do jej działalności, dopuszczone przepisami ustawy, a także określone w MSR, zapewniające wymaganą jakość sprawozdań finansowych (Ustawa z dnia 29 września 1994r., art. 3 ust. 1 pkt 11, art. 4, pkt.3). Wybrane zasady rachunkowości znacząco wpływają na obraz podmiotu gospodarczego kreowany w sprawozdaniu finansowym. Stosowane rozwiązania szczegółowe powinny mieścić się w granicach prawa i nie powinny być narzędziem manipulacji ani fałszowania kondycji podmiotu. Ważną rolę w weryfikacji prawidłowości sprawozdania finansowego oraz prowadzeniu ksiąg rachunkowych w tym zakresie odgrywa badanie sprawozdania finansowego przez biegłego rewidenta. Celem artykułu jest wskazanie wpływu polityki rachunkowości na sprawozdanie finansowe podmiotu gospodarczego oraz ocenę jego prawidłowości i rzetelności przez biegłego rewidenta. Jako narzędzie badawcze zastosowano analizę literatury przedmiotu, aktów prawnych oraz studium przypadku.

1. Polityka rachunkowości jako element kreowania obrazu jednostki w sprawozdaniu finansowym

Przedsiębiorstwo ustala zakładową politykę rachunkowości, którą ma obowiązek stosować w sposób ciągły, rzetelnie i jasno przedstawiając sytuację majątkową i finansową oraz

* dr hab. Jolanta Chluska, Politechnika Częstochowska, e-mail: jchluska@zim.pcz.pl

** dr Jolanta Rubik, Politechnika Częstochowska, e-mail: rubik@zim.pcz.pl

wynik finansowy, formułując dokumentację przyjętych zasad rachunkowości. Za rachunkowość oraz ustalenie polityki rachunkowości przedsiębiorstwa odpowiada jego kierownik. W formie udokumentowanej zasady (polityka) rachunkowości, powinny określać w szczególności: 1) rok obrotowy i okresy sprawozdawcze; 2) metody wyceny aktywów i pasywów oraz ustalania wyniku finansowego; 3) sposób prowadzenia ksiąg rachunkowych; 4) opis systemu służącego ochronie danych i ich zbiorów (Ustawa o rachunkowości, 2013, art. 4, 5, 10).

W literaturze spotkać można zamiennie określenia „polityka rachunkowości” i „polityka bilansowa”. Przyjmując za podstawę porównań merytoryczną treść tych pojęć, szczególnie w ujęciu mikroekonomicznym, można uznać, że są to synonimy (Sawicki, 2000, s. 91), choć semantycznie rzecz ujmując, zakres przedmiotowy polityki rachunkowości jest szerszy niż polityki bilansowej (Sawicki, 2000, s. 93).

Polityka bilansowa, jako element polityki przedsiębiorstwa, jest zintegrowana z systemem celów przedsiębiorstwa i jest to „zorientowane na przedsiębiorstwo podejmowanie decyzji, które przy uwzględnieniu przepisów ustawowych są kierowane na kształtowanie rocznego zamknięcia, sprzyjającego osiągnięciu celów założonych w polityce przedsiębiorstwa” (Sawicki, 1995, s. 206) lub „ogół zgodnych z prawem decyzji podmiotu gospodarczego, mających na celu takie ukształtowanie wykazanych w bilansie wyniku finansowego, majątku, zobowiązań, i innych źródeł finansowania, aby zapewnić optymalną realizację założeń gospodarczych” (Sawicki, 1996, s. 9; Sawicki, 1998b, s. 69).

Polityka rachunkowości to prawo i obowiązek właścicieli, menedżerów i głównych księgowych wobec „własnego” przedsiębiorstwa, którego egzystencją i rozwojem powinni być oni bezpośrednio zainteresowani (Sawicki, 1996, s. 95). Polityka bilansowa obejmuje natomiast czynności, zgodne z obowiązującymi przepisami i zasadami prawidłowej rachunkowości, podejmowane w ciągu roku obrotowego i podczas sporządzania sprawozdania finansowego, które mają wpłynąć na ocenę odbiorcy tego sprawozdania i skłonić go do zachowań pożądaných przez przedsiębiorstwo. Jest to sztuka stosowania tego, co możliwe i co prawem dozwolone (Sawicki, 1998a, 165–166). Przepisy prawne mogą być bowiem bezwzględnie obowiązujące lub pozwalające na wybór określonych sposobów postępowania (Chluska, 2006, s. 54). Pierwsza grupa warunkuje przedstawienie sytuacji majątkowej i finansowej jednostki w ściśle określony sposób, natomiast druga grupa przepisów pozwala na prowadzenie własnej polityki bilansowej (Sawicki, Czubakowska, Sokołowska, Wawer, 1995, s. 121).

Przedsiębiorstwo, prowadząc działalność w określonym otoczeniu ekonomicznym i społecznym, w którym następuje wymiana świadczeń, jest zobowiązane do dostarczenia odpowiednich, rzetelnych informacji o rezultatach działalności i sytuacji finansowej (Micherda, 2006, s. 178). Rozliczenie się z otoczeniem wiąże się z odpowiedzialnością, którą uwiarygadnia badanie sprawozdania finansowego. I tu mogą występować dylematy osób sporządzających, związane ze sprzecznością celów stron zainteresowanych rocznym sprawozdaniem: odbiorców wewnętrznych (właściciele, zarząd, pracownicy) i odbiorców zewnętrznych (inwestorzy, kredytodawcy, kontrahenci, konkurencja, organy administracji państwowej i samorządowej, biegli rewidenci). Obraz jednostki jaki wyłania się z rocznego sprawozdania finansowego jest kompromisem między tendencyjnie pozytywnym a tendencyjnie negatywnym obrazem sytuacji przedsiębiorstwa (Sawicki, 1996, s. 13). Przy wyborze alternatywnych metod np. wyceny aktywów i pasywów, nie należy jednak zapominać o nadrzędnej zasadzie rachunkowości – „true and fair view”.

Polityka bilansowa kończy się tam, gdzie zaczyna się „zamazywanie bilansu” oraz podawanie nieprawdziwych danych, czyli „fałszowanie zamknięcia rocznego” (Sawicki, 1995, s. 206). Oznacza to świadome manipulowanie danymi w taki sposób, aby odbiorca wytworzył sobie inny obraz jednostki niż stan faktyczny (Wąsowski, 2010, s. 13). Oszukańcza sprawozdawczość finansowa może być skutkiem:

- manipulacji, fałszowania lub zmiany danych bądź dokumentacji źródłowej,
- błędnej prezentacji lub umyślnego pominięcia zdarzeń, transakcji i innych znaczących informacji w sprawozdaniach finansowych,
- zamierzonego niewłaściwego stosowania zasad rachunkowości w zakresie wartości, klasyfikacji, sposobu prezentacji i ujawniania informacji (MSRF, nr 240).

Kreatywność jest pożądaną cechą większości działań, ale kreowanie obrazu jednostki należy kojarzyć z takim sformułowaniem i stosowaniem polityki bilansowej, która jest zgodna z obowiązującym prawem, prowadzi do osiągania celów przedsiębiorstwa, bez naruszania prawa innych interesariuszy do rzetelnej, pełnej i użytecznej informacji.

2. Obraz jednostki w sprawozdaniu finansowym a zasada kontynuacji działalności

Ustalając politykę rachunkowości, jednostka kieruje się nadrzędnymi zasadami rachunkowości, do których należy m.in. zasada kontynuacji działania, według której przyjmuje się domniemane założenie, że jednostka w dającej się przewidzieć, najbliższej przyszłości będzie kontynuowała działalność „w niezmnieszonej istotnie zakresie, bez postawienia jej w stan likwidacji lub upadłości, chyba, że jest to niezgodne ze stanem faktycznym lub prawnym” (Ustawa o rachunkowości, 2013, art. 5).

Zasada kontynuacji działalności jest jedną z najważniejszych przesłanek metodyki badania sprawozdania finansowego, w związku z czym to do badającego sprawozdanie należy określenie prawidłowości przyjętych przez jednostkę założeń. Biegły rewident, który planuje, przeprowadza i ocenia wyniki badania, powinien rozważyć, czy założenie kontynuacji działalności, przyjęte przez kierownictwo przy sporządzaniu sprawozdania finansowego, jest zasadne (MSRF nr 570). MSRF wskazuje zdarzenia lub uwarunkowania, które mogą budzić wątpliwości co do zasadności założenia kontynuacji działalności, z podziałem na finansowe, operacyjne i pozostałe, zagrażające zdolności kontynuacji działalności; działania analityczne oraz formy informowania o tej kwestii (Micherda, Górka, Szulc, 2010, s. 25).

W przypadku zagrożenia kontynuacji działalności zmienia się zasadniczo obraz jednostki w sprawozdaniu finansowym. Niezależnie od tego, czy sąd ogłasza upadłość z możliwością zawarcia układu czy też upadłość likwidacyjną konieczne jest zamknięcie ksiąg rachunkowych. Jeżeli brak jest przesłanek do stwierdzenia możliwości kontynuacji działania, zmienia się sposób wyceny aktywów jednostki. Wycena składników aktywów następuje po cenach sprzedaży netto możliwych do uzyskania, nie wyższych jednak od cen nabycia albo kosztów wytworzenia, pomniejszonych o dotychczasowe odpisy amortyzacyjne lub umorzeniowe, a także odpisy z tytułu trwałej utraty wartości (Ustawa o rachunkowości, art. 29). W takim przypadku jednostka ma również obowiązek utworzyć rezerwę na przewidywane dodatkowe koszty i straty spowodowane zaniechaniem lub utratą zdolności do kontynuowania działalności (odprawy dla pracowników, koszty sądowe, odszkodowania).

3. Cele badania sprawozdań finansowych a polityka rachunkowości

Badanie sprawozdań finansowych podmiotów gospodarczych ma na celu „wyrażenie przez biegłego rewidenta pisemnej opinii wraz z raportem o tym, czy sprawozdanie finansowe rzetelnie i jasno przedstawia sytuację majątkową i finansową oraz wynik finansowy badanej jednostki zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami ustawy i przyjętymi zasadami (polityką) rachunkowości” (Ustawa o rachunkowości, 2013, art. 65). Efektem procesu badania sprawozdania finansowego jest opinia i raport.

Opinia z badania odnosi się do stwierdzenia, czy przedłożone do badania sprawozdanie finansowe jest zgodne z obowiązującymi jednostkę przepisami prawa, statutem lub umową. Jednym ze źródeł uregulowań zasad prowadzenia rachunkowości jest dla jednostek dokumentacja przyjętych zasad rachunkowości precyzująca, które przepisy prawa bilansowego, spośród możliwych do wyboru, zastosowano w zakładowych zasadach rachunkowości. Znowelizowana w 2015r. ustawa o rachunkowości podkreśla jeszcze dwa ważne zadania stojące przed biegłym rewidentem, formułującą opinię o zbadanym sprawozdaniu finansowym. Biegły rewident powinien mianowicie wskazać na stwierdzone podczas badania poważne zagrożenia dla kontynuacji działalności przez jednostkę oraz złożyć oświadczenie, „czy w świetle wiedzy o jednostce i jej otoczeniu uzyskanej podczas badania stwierdzono w sprawozdaniu z działalności istotne zniekształcenia, i wskazać, na czym one polegają” (Ustawa o rachunkowości, 2013, art. 65, ust. 3, pkt 4).

W raporcie natomiast, biegły rewident przedstawia sytuację majątkową i finansową oraz wynik finansowy jednostki, ze wskazaniem zjawisk, „które w porównaniu z poprzednimi okresami sprawozdawczymi w istotny sposób wpływają negatywnie na tę sytuację, a zwłaszcza zagrażają kontynuowaniu działalności przez jednostkę” (Ustawa o rachunkowości, 2013, art. 65, ust. 5, pkt 7). Zaprezentowane ustawowe wymogi w zakresie formułowania opinii i raportu z badania sprawozdania finansowego wynikają z porównania zasad polityki rachunkowości z zasadami stosowanymi w praktyce prowadzenia ksiąg rachunkowych i sprawozdawczości.

Na fakt, że rachunkowość jednostki jest systemem informacyjnym, dostarczającym ważnych informacji odbiorcom wskazuje jednoznacznie K. Sawicki, przytaczając przegląd pojęcia „rachunkowość”, występujący w literaturze przedmiotu (Sawicki, 2013, s. 212)¹. Biegły rewident, w procesie badania sprawozdania finansowego analizuje nie tylko bieżące regulacje polityki rachunkowości ale również ich zmianę, powodującą określone skutki w kreowaniu obrazu jednostki w sprawozdaniu finansowym². Nie zawsze zmiana polityki rachunkowości podmiotu gospodarczego wynika z decyzji kierownictwa jednostki. Może być spowodowana także nowelizacjami prawa bilansowego, czy dostosowaniem ustawodawstwa krajowego do rozwiązań międzynarodowych. W takich przypadkach powinna ona zapewnić nie tylko rzetelność informacji, ale także realizację operacyjnych i strategicznych celów działania jednostki (Wielgórska, 2011, s. 167). Prawo bilansowe ma bardzo istotne znaczenie w ustalaniu dokumentacji przyjętych zasad rachunkowości jednostek, w tym

¹ Interesujące poznawczo rozważania na temat informacyjnej funkcji rachunkowości zawierają następujące pozycje literaturowe: Sawicki, 2008, s. 164–165; Stępień, 2013, s. 202; Sawicki, 2008a, s. 189; Remlein, 2015, s. 168–169.

² W jednostkach zainteresowania publicznego, dodatkowym czynnikiem wzmacniającym skuteczność procesów rewizji finansowej jest obowiązek powołania w takich podmiotach komitetu audytu (szerzej por. Sawicki, 2012a, s. 168–169). Jak podkreśla K. Sawicki, zadaniem komitetu audytu jest m. in. monitorowanie procesu sprawozdawczości finansowej oraz wykonywania czynności rewizji finansowej (por. Sawicki, 2010a, s. 190).

prawidłowej wycenie bilansowej. Wartość wyrażona w stanach bilansowych jest funkcją polityki kierownictwa jednostek i fiskalnej polityki państwa (Sawicki, 2012b, s. 101, 107)³. Podobnie jak kategorie bilansowe, tak i kategorie wynikowe są przedmiotem szczegółowych analiz w procesach rewizji finansowej, jako pozycje złożone i podatne na duży subiektywizm szacunkowej wyceny (np. przychody) oraz ich przypisania do okresów sprawozdawczych (Sawicki, 2010b, s. 164, 176). Jak zauważa Z. Luty, postawienie algorytmów przetwarzania informacji finansowych ponad naturę ekonomii oraz próba podporządkowania im zachowań inwestorów (także producentów i klientów) powoduje, iż obliczenia skądinąd poprawne matematycznie nie zapewniają prawidłowych informacji, ponieważ w modelu zabrakło założeń, albo nie można ich zdefiniować. (Luty, 2009, s. 129) Poniższy przykład fragmentu opinii z badania sprawozdania finansowego, zawierającego zastrzeżenie dotyczące zagrożenia kontynuacji działalności wskazuje, że czasami trudno rozpoznać, w którym momencie kończy się polityka rachunkowości, a rozpoczyna fałszowanie sprawozdania finansowego.

Przykład 1.

Badany podmiot X jest spółką akcyjną o rozbudowanej strukturze działalności, jest jednostką dominującą w grupie kapitałowej, realizuje kontrakty z podmiotami z różnych krajów takich jak Cypr, Niemcy. Z badania sprawozdania finansowego za 2013 r., w opinii z zastrzeżeniem dotyczącym zagrożenia kontynuacji działalności można wyczytać m.in.:

„Spółka nie nalicza i nie ujmuje w sprawozdaniu finansowym odsetek od należności handlowych. Nie otrzymaliśmy wyliczenia kwoty odsetek od przeterminowanych zobowiązań Spółki, których ujęcie w jednostkowym sprawozdaniu finansowym mogłoby mieć naszym zdaniem, istotny wpływ na wartość wykazanych kapitałów własnych, zobowiązań oraz jednostkowy wynik finansowy netto”.

Zadaniem audytora jest poznanie i ocena skutków zastosowania zasad (polityki) rachunkowości z punktu widzenia jasności, dokładności, prawidłowości informacji, zawartych w sprawozdaniu finansowym oraz legalności przedsięwzięć dokonanych w ramach tej polityki (Sawicki, 1999, s. 182). Prawidłowość i rzetelność badania sprawozdania finansowego jest kluczem do przywrócenia pewności i zaufania do rynku. Przyczynia się również do ochrony inwestorów i ogranicza koszty jednostek gospodarczych (Sawicki, 2011, s. 650).

Uwagi końcowe

Kierownictwo przedsiębiorstwa, formułując strategię funkcjonowania podmiotu i przekładając ją na cele długo i krótkookresowe odzwierciedla ją w przyjętej polityce rachunkowości, której narzędzia wywierają wpływ na obraz jednostki prezentowany w sprawozdaniu finansowym. Nie zawsze zgodne z oczekiwaniami menedżerów są efekty zarówno przyjętych zasad rachunkowości, jak i prezentowanych informacji sprawozdawczych. Te ostatnie mają znaczenie również dla interesariuszy przedsiębiorstwa.

³ Zestawienie podstawowych zasad wyceny składników sprawozdania finansowego (por. Sawicki, 2012b, s. 99).

Wnikliwa ocena przez biegłego rewidenta sprawozdania finansowego zachodzących zdarzeń i potencjalnych ich skutków może skutecznie uświadomić kierownictwu zagrożenia dla wypłacalności czy innych tendencji rozwojowych. Podjęte procedury badania pozwalają również rozpoznać popełnione przez przedsiębiorstwa błędy i nieprawidłowości w sprawozdaniu finansowym spowodowane oszustwami lub błędami, będącymi skutkami manipulacji w obszarze polityki rachunkowości.

Literatura

- Chluska, J. (2006). Badanie sprawozdań finansowych w zarządzaniu przedsiębiorstwem. W: T. Kizikiewicz (red.), *Rachunkowość w zarządzaniu jednostkami gospodarczymi*. Szczecin: Print Group, Daniel Krzanowski.
- Luty, Z. (2009). Wirtualny wymiar informacji finansowych. Artykuł dyskusyjny. *Zeszyty Teoretyczne Rachunkowości*, 49 (105). Warszawa: Stowarzyszenie Księgowych w Polsce.
- Micherda, B. (2006). *Problemy wiarygodności sprawozdania finansowego*. Warszawa: Difin.
- Micherda, B., Górka, Ł., Szulc, M. (2010). *Zarządcza interpretacja sprawozdania finansowego*. Warszawa: Difin.
- Międzynarodowy Standard Rewizji Finansowej nr 240, *Odpowiedzialność biegłego rewidenta podczas badania sprawozdań finansowych dotycząca oszustw*.
- Międzynarodowy Standard Rewizji Finansowej nr 570, *Kontynuacja działalności*.
- Remlein, M. (2015). Przedmiot i metody badawcze rachunkowości. W: A. Kamela-Sowińska (red.), *Teoria i historia rachunkowości*. Poznań: Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu.
- Sawicki, K. (1995). Polityka bilansowa a regulacje ustawowe w zakresie rachunkowości. *Zeszyty Teoretyczne Rady Naukowej SKwP*, 32.
- Sawicki, K. (1996). *Polityka bilansowa i sprawozdawczość finansowa w zarządzaniu firmą*. Wrocław: EKSPERT.
- Sawicki, K. (1998a). Polityka bilansowa i jej zastosowanie w wybranych krajach. *Zeszyty Teoretyczne Rady Naukowej SKwP*, 46.
- Sawicki, K. (1998b). Wybrane zagadnienia polityki bilansowej. *Zeszyty Teoretyczne Rady Naukowej SKwP*.
- Sawicki, K. (1999). Wybrane zagadnienia auditingu. W: *Perspektywy rozwoju rachunkowości, auditingu i analizy finansowej*, Materiały na konferencję naukową dedykowaną prof. zw. dr hab. Leszkowi Bednarskiemu w 50-tą rocznicę pracy twórczej. Sopot: Uniwersytet Gdański.
- Sawicki, K. (2000). Polityka rachunkowości i polityka bilansowa. Zakres terminologiczny i zastosowania. *Zeszyty Teoretyczne Rachunkowości*, 1 (57). Warszawa: Stowarzyszenie Księgowych w Polsce.
- Sawicki, K. (2008a). Dylematy stosowania uproszczeń w rachunkowości i w sprawozdawczościach finansowych małych przedsiębiorstw. *Zeszyty Teoretyczne Rachunkowości*, 44 (100). Warszawa: Stowarzyszenie Księgowych w Polsce.
- Sawicki, K. (2008b). Zadania rachunkowości małych przedsiębiorstw a projekt MSSF dla małych i średnich jednostek. *Zeszyty Teoretyczne Rachunkowości*, 47 (103). Warszawa: Stowarzyszenie Księgowych w Polsce.
- Sawicki, K. (2010a). Komisja nadzoru publicznego i komitety audytu nowymi organami zapewnienia jakości zbadanych sprawozdań finansowych. *Zeszyty Teoretyczne Rachunkowości*, 56 (112). Warszawa: Stowarzyszenie Księgowych w Polsce.
- Sawicki, K. (2010b). Wpływ metod wyceny i ustalania przychodów ze sprzedaży usług na wynik finansowy netto jednostki gospodarczej. *Zeszyty Teoretyczne Rachunkowości*, 54 (110). Warszawa: Stowarzyszenie Księgowych w Polsce.
- Sawicki, K. (2011). Kierunki zmiany polityki badania sprawozdań finansowych. W: *Rachunkowość w teorii i praktyce*. *Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Szczecińskiego*, 668, *Finanse, Rynki Finansowe, Ubezpieczenia*, 41.
- Sawicki, K. (2012a). Wybrane problemy działania komitetu audytu w jednostkach zainteresowania publicznego. *Zeszyty Teoretyczne Rachunkowości*, 66 (122). Warszawa: Stowarzyszenie Księgowych w Polsce.
- Sawicki, K. (2012b). Wybrane problemy ustalania i stosowania wartości godziwej w rachunkowości. W: H. Buk, A. Kostur (red.), *Za i przeciw wartości godziwej w rachunkowości. Teoretyczne aspekty wartości godziwej, Studia Ekonomiczne*. *Zeszyty Naukowe Wydziałowe*, 125. Katowice: Uniwersytet Ekonomiczny w Katowicach.
- Sawicki, K. (2013). Zakres rachunkowości jako nauki. *Zeszyty Teoretyczne Rachunkowości*, 71 (127). Warszawa: Stowarzyszenie Księgowych w Polsce.
- Sawicki, K., Czubakowska, K., Sokółowska, D., Wawer, U. (1995). Problem polityki bilansowej przedsiębiorstw. *Zeszyty Teoretyczne Rachunkowości*, 33 (89). Warszawa: Stowarzyszenie Księgowych w Polsce.

- Stępień, M. (2013). Wybrane problemy wyceny operacji gospodarczych w walutach obcych w aspekcie prawa bilansowego i podatkowego. W: *Problemy współczesnej rachunkowości t. 2. Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Szczecińskiego*, 765, *Finanse, Rynki Finansowe, Ubezpieczenia*, 61.
- Ustawa z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości. Dz.U. 2013, poz. 330, z późn. zm.
- Wąsowski, W. (2010). *Kreatywna rachunkowość. Falszowanie sprawozdań finansowych*. Warszawa: Difin.
- Wielgórska-Leszczyńska, J. (2011). *Ewolucja sprawozdawczości finansowej jednostki z uwzględnieniem specyfiki działalności bankowej*. Warszawa: Oficyna Wydawnicza SGH.

THE ACCOUNTING POLICY FOR REPORTING AND AUDITING FINANCIAL STATEMENT

Abstract: *Purpose* – the purpose of this article is to identify the role of the accounting policy in the financial reporting of the operator and the assessment of its accuracy and reliability in the process of auditing financial statement. *Design/Methodology/Approach* – as a research tool the analysis of the literature, legislation and case study are used. *Findings* – evidence of a link of accounting policy with the objectives of the financial statements conducted by the auditor. *Originality/Value* – article is part of a broad discussion on the role of accounting policies in the preparation of financial statements from the point of view of implementation of the principles of true and accurate view.

Keywords: accounting policy, the audit of the financial statements, the financial statements

Cytowanie

- Chluska, J., Rubik, J. (2016). Polityka rachunkowości w sprawozdawczości i badaniu sprawozdań finansowych. *Finanse, Rynki Finansowe, Ubezpieczenia*, 2/2 (80), 31–37. DOI: 10.18276/frfu.2016.2.80/2-03; www.wneiz.pl/frfu.